

James Dashner

LABIRINTUL

TRATAMENT LETAL

Traducere din limba engleză
Bianca Paulevici

CAPITOLUL I

Mirosul începea să-l scoată din minți pe Thomas.

Nu faptul că era singur de mai bine de trei săptămâni. Nu pereții, tavanul și podeaua complet albe. Nu lipsa ferestrelor sau faptul că luminile nu se stingeau niciodată. Nimic din toate acestea. Îi luaseră ceasul; îi dădeau să mănânce exact același lucru, de trei ori pe zi – o bucată de șuncă, piure de cartofi, morcovi cruzi, o felie de pâine, apă –, nu-i vorbeau niciodată, nu lăsau niciodată pe altcineva să intre în cameră. Fără cărți, filme sau jocuri.

Era complet izolat. Trecuseră mai bine de trei săptămâni, deși el începuse să se îndoiască de capacitatea sa de-a ține socoteala timpului și se baza acum doar pe instinct. Încerca să aproximeze cât mai bine când se lăsa noaptea și avea grija să doarmă doar atât cât i se părea normal. Mesele îi făceau bine, chiar dacă nu i se păreau regulate. De parcă țineau înadins să se simtă dezorientat.

Singur. Într-o cameră căptușită, lipsită de culoare – singurele excepții, un closet mic în colț, aproape ascuns, din oțel inoxidabil, și un birou vechi din lemn, care nu-i folosea la nimic. Singur, într-o tacere de nesuportat, cu timp nelimitat să se gândească la boala care săpa în el: Arșița, acel virus mut, care pătrunde și înlătură tot ceea ce este uman într-o ființă. Nimic din toate acestea nu-l scotea din minți.

Dar el puțea groaznic, și asta părea să-i întindă nervii la maximum, scoțându-l din minți. Nu-l lăsau să facă duș sau baie, de când venise acolo nu-i dăduseră haine de schimb și nimic cu care să se curete. Chiar și o cărpă cât de mică i-ar fi fost de folos; ar fi putut s-o înmoiaie în apa pe care i-o dădeau să bea și să se curete măcar pe față. Dar nu avea nimic, doar hainele murdare pe care le purta când îl închiseseră acolo. Nici măcar un cearșaf; se făcea covrig și dormea cu dosul proptit în colțul camerei, cu brațele

încrucisate, încercând să găsească cumva un strop de căldură, deseori tremurând.

Nu înțelegea de ce propriul miros îl speria cel mai tare. Poate era un semn că o luase razna. Oricum, fără să priceapă de ce, igiena lui tot mai precară îl agasa și-l făcea să se gândească la lucruri oribile. Bunăoară, că putrezea, că se descompunea, că măruntaiele lui devineau la fel de râncede precum își simțea exteriorul.

Asta îl îngrijora de fapt, oricât de iraționale ar fi părut. Avea mâncare din belșug și apă cât să nu sufere de sete; se odihnea din plin și făcea sport cum putea în cămăruța aceea, deseori alergând pe loc ore întregi. Logica îi spunea că a fi mizerabil nu are nimic de-a face cu rezistența inimii sau cu funcționarea plămânilor. Totuși, mintea lui începea să credă că putoarea constantă era un semn al morții iminente, care se pregătea să-l îngheță cu totul.

Gândurile acestea întunecate îl făceau să se întrebe dacă Teresa nu cumva îl mințise ultima dată când vorbiseră, când îi spuse că era prea târziu pentru el și insistase că Thomas avea Arșița, că își pierduse mințile și devenise violent. Că își pierduse deja mințile înainte să ajungă în cămăruța aceea îngrozitoare. Până și Brenda îl avertizase că lucrurile aveau să se înrăutățească. Poate că avuseseră dreptate.

Și totuși, își făcea griji pentru prietenii lui. Oare ce se întâmplase cu ei? Unde erau acum? Cum le afecta Arșița mințile? După ce trecuseră prin atâtea împreună, oare aşa avea să se termine totul?

Începu să se înfurie. Tremura ca un şobolan în căutarea unui loc călduros, a unei bucătele de mâncare. Cu fiecare zi, devinea tot mai furios, până ajungea uneori să tremure incontrolabil, înainte să reușească să își astâmpere mânia. Nu voia ca furia aceasta să dispară pentru totdeauna; voia doar să o pună deoparte și să-l lase să crească. Să aștepte momentul potrivit, locul potrivit ca să dezlănțuie. Cei de la RĂU îi făcuseră asta. Ei le furaseră viețile, lui și prietenilor lui, ca să îi folosească în cine știe ce scopuri care li se păreau lor necesare. Fără să le pese de consecințe.

Și aveau să plătească pentru asta. Thomas își jura în sinea lui de o mie de ori pe zi.

Astfel de gânduri îi treceau prin minte în timp ce se sprijinea de perete, cu fața spre ușă și spre biroul urât de lemn din fața ei, în dimineața celei de-a douăzeci și doua zile de captivitate, din câte estimase el, în camera albă. Devenise o rutină: să ia micul dejun, apoi să facă sport. Speră în zadar că ușa avea să se deschidă, cu adevărat, complet, toată ușa, nu doar portița din partea de jos prin care îi dădeau mâncarea.

Încercase deja de nenumărate ori să deschidă chiar el ușa. Sertarele biroului erau goale, emanând doar un miros de mucegai și cedru. Se uita în ele în fiecare dimineață, în caz că ar fi apărut ceva în vreunul peste noapte, ca prin minune, în timp ce el dormea. Era de așteptat ca astfel de lucruri să se întâmple când era vorba de RĂU.

Așa că ședea, holbându-se la ușă. Așteptând. În jurul lui erau doar pereți albi și tăcere. Și mirosul trupului său. Se gândeia la prietenii lui... Minho, Newt, Tigaie, puținii Poienari care mai rămăseseră în viață. Brenda și Jorge, care dispăruseră ca prin farmec după ce fuseseră salvați de Bergul uriaș. Harriet și Sonya, celealte fete din Grupul B, Aris. La Brenda și la felul în care îl avertizase după ce se trezise prima dată în camera albă. Cum de reușise să-i vorbească în gând? Oare era de partea lui sau împotriva?

Dar cel mai mult se gândeia la Teresa. Nu reușea să și-o scoată din minte, chiar dacă o ura din ce în ce mai mult. Ultimul lucru pe care îl spuse Teresa fusese că „RĂU sunt buni“ și, indiferent că avea sau nu dreptate, pentru Thomas ea ajunsese să reprezinte toate grozăvile care se întâmplaseră. Ori de câte ori se gândeia la ea, se înfuria teribil.

Poate că doar furia aceea îi mai ținea mintea întreagă, în timp ce aștepta.

Mâncare. Somn. Sport. Sete de răzbunare. Astă făcuse încă trei zile. Singur.

În cea de-a douăzeci și șasea zi, ușa se deschise.

Thomas își imaginase scena de nenumărate ori. Ce avea să facă, ce avea să spună. Cum avea s-o zbughească și să trântească la pământ pe oricine ar fi intrat, apoi s-o ia la sănătoasa, să fugă de-acolo, să scape. Dar se gândise la asta mai mult din amuzament. Știa că RĂU nu ar fi admis aşa ceva. Că, de fapt, trebuia să planifice fiecare detaliu înainte să acționeze.

Când în sfârșit se întâmplă, când ușa pufni ușor și începu să se deschidă, Thomas fu surprins de propria lui reacție: rămase locului. Ceva îi spuse că o barieră invizibilă apăruse între el și birou, ca în căminul în care ajunseseră după ce evadaseră din Labirint. Nu era timpul să acționeze. Nu încă.

Se simți prea puțin surprins când îl văzu pe Șobolan: individul care le spuse Poienarilor despre ultima încercare prin care fuseseră obligați să treacă, prin Ținutul Pârjolit. Își amintea de nasul lui lung, de ochii de nevăstuică, de părul acela unsuros, pieptănat peste o chelie evidentă care îi occupa jumătate din cap. Si costumul alb ridicol. Totuși, părea mai palid ca ultima dată când îl văzuse Thomas. Sub braț ținea un dosar gros plin cu zeci de hârtii mototolite și dezordonate, iar cu cealaltă mână târa după el un scaun cu spătarul drept.

—Bună dimineața, Thomas! spuse el dând scurt din cap.

Fără să aștepte vreun răspuns, închise ușa, trase scaunul în spatele biroului și se așeză. Puse dosarul în fața lui, îl deschise și începu să-l răsfoiască. Când găsi ce căuta, se opri și-și puse palmele pe birou. După care zâmbi larg și jalmic, privindu-l pe Thomas.

Thomas vorbi în sfârșit și își dădu seama că nu mai vorbise de săptămâni întregi, aşa că vocea lui sună ca un cârâit.

—O să fie bună numai dacă-mi dai drumul de-aici.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

—Da, știu. Nu-ți face griji, azi vei primi o grămadă de vești pozitive. Ai încredere în mine!

Thomas se gândi puțin și se rușină că îndrăznise să spere, chiar și numai pentru o clipă. Ar fi trebuit să știe cum stăteau lucrurile.

—Vești pozitive? Credeam că ne-ați ales pentru că ne considerați inteligenți!

Şobolanul nu spuse nimic preț de câteva secunde, după care răspunse:

—Da, inteligenți. Printre alte motive mai importante. Se opri și îl măsură pe Thomas din priviri înainte să continue. Crezi cumva că nouă *ne place* situația asta? Crezi că *ne place* să vă privim suferind? Toate astea au avut un scop, și peste puțină vreme îl vei înțelege și tu.

Vocea lui crescuse constant în intensitate, aşa că practic ultimul cuvânt îl tipase, roșu la față.

—Ușurel! spuse Thomas, simțindu-se tot mai îndrăzneț. Potolește-te, tataie! Pari pe punctul de-a face un infarct.

Se simtea bine să vorbească astfel.

Bărbatul se ridică de pe scaun și se aplecă deasupra biroului. Venele de pe gât i se îngroșă de încordare. Apoi se așeză la loc încet și trase adânc aer în piept de câteva ori.

—Mă așteptam ca aproape trei săptămâni petrecute în cutia asta albă să îmblânzească pe oricine. Tu, în schimb, îmi pari mai arogant ca niciodată.

—Deci, ai de gând să-mi spui că nu-s nebun? Că n-am Arșița, că n-am avut-o niciodată? Thomas nu se putea controla. Se înfurie tot mai tare, până avu impresia că explodează, dar se strădui să rămână calm. De-asta n-am luat-o razna de tot: în adâncul sufletului său că ai mințit-o pe Teresa, că nu-i decât o altă încercare a voastră. Deci, ce urmează? Mă trimiteți pe Lună? Mă faceți să trec oceanul înot în chiloți?

Zâmbi, ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale.

În tot acest timp, Șobolanul se holbase la el fără să schițeze vreo emoție.

—Ai terminat?

—Nu, n-am terminat. Așteptase zile întregi să poată vorbi, dar acum, că avea în sfârșit prilejul, nu-i venea nimic în minte. Uitase toate scenariile la care se gândise. Vreau... să-mi spui totul. Chiar acum!

—Of, Thomas! spuse Şobolanul încet, ca atunci când trebuie să-i dai unui copil niște vești proaste. Nu te-am mințit. Chiar ai Arșița.

Thomas rămase cu gura căscată; un fior rece străbătu furia încinsă care pusese stăpânire pe el. Oare Şobolanul mințea chiar și acum? se întrebă. Dar ridică din umeri, de parcă ar fi bănuit mereu ceea ce tocmai auzise.

—Ei bine, încă n-am început să-mi pierd mințile.

La un moment dat, după ce străbătuse Ținutul Pârjolit, când fusese singur cu Brenda, încunjurat de Defecți, se împăcaseră cu ideea că avea să ia și el virusul într-un final. Dar se gândi că deocamdată era încă în regulă. Încă era întreg la minte. și doar asta conta, momentan.

Şobolanul oftă.

—Nu înțelegi. Nu înțelegi ce-am venit să îți spun.

—De ce îți închipui c-aș crede vreun cuvințel din ceea ce-mi spui? Cum poți să te-aștepți la aşa ceva?

Thomas își dădu seama că se ridicase în picioare, deși nu-și amintea când. Trase adânc aer în piept. Trebuia să se stăpânească. Şobolanul îl privea cu niște ochi negri, adânci și reci. Nu mai conta dacă-l mințea sau nu. Thomas știa că trebuie să-l asculte până la capăt dacă voia să mai iasă vreodată din camera albă. Încercă să respire mai liniștit. Așteptă.

După câteva secunde de tăcere, vizitatorul continuă:

—Știu că te-am mințit. Deseori. V-am făcut niște lucruri groaznice tie și prietenilor tăi. Dar toate astea au făcut parte dintr-un plan cu care ai fost de acord, ba chiar ai contribuit la el. E adevărat că a trebuit să mergem mai departe decât plănuiseră inițial. Dar am păstrat toate lucrurile aşa cum le-au gândit Creatorii – aşa cum le-ai gândit tu în locul lor, după ce ei au fost... epurați.

Thomas clătină încet din cap; știa că fusese implicat și el, cumva, în planul celor de la RĂU, dar acum nu reușea în nici un

fel să priceapă cum ar fi putut cineva să-i pună pe alții să treacă prin ceea ce trecuse el.

—Nu mi-ai răspuns. Chiar te-aștepți să mai cred ceva din ce-mi spui?

Bineînțeles, își amintea mai mult decât lăsa să se vadă. Chiar dacă își privea trecutul ca printr-o fereastră murdară și soiosă, și zărea doar niște străfulgerări neclare, știa că lucrase cu RĂU. La fel și Teresa. Știa că îi ajutaseră să creeze Labirintul. Își amintise și alte lucruri.

—Da, Thomas, pentru că nu avem nimic de câștigat dacă te ținem în necunoștiță de cauză, spuse Şobolanul. Acum nu mai am nimic de câștigat din asta.

Thomas se simți brusc istovit, de parcă îl părăsiseră toate puterile. Se lăsă în jos, oftând din greu și scuturând din cap.

—Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Ce rost avea să discute cu cineva când nu se putea încrede în cuvinte?

Şobolanul continuă să vorbească, dar tonul i se schimbă; deveni mai puțin detașat, analitic și pedant.

—Evident, știi deja că ne confruntăm cu o boală îngrozitoare, care distrugă mințile oamenilor din toată lumea. Tot ce-am făcut până acum a avut un singur scop: să vă analizăm tiparele mintale și să alcătuim o schiță pe baza lor. Obiectivul nostru este să folosim această schiță pentru a dezvolta un tratament pentru Arșiță. Ai știut de la bun început care e miza: toate viețile pierdute, durerea, suferința. Cu toții am știut. Tot ce-am făcut a fost ca să fim siguri că rasa umană va supraviețui. și suntem foarte aproape de-a găsi un tratament. Extrem de aproape.

Thomas își amintea mai multe lucruri. Transformarea, visele pe care le avuseseră de-atunci, străfulgerări ocazionale, ca niște fulgere rapide care-i treceau prin minte. și chiar și-acum, când îl asculta pe bărbatul în costum alb, avea impresia că se află pe o stâncă și că toate răspunsurile aveau să se ridice cumva din abis, iar el avea să le vadă în toată plenitudinea lor. Simțea o nevoie copleșitoare să prindă răspunsurile acelea.

Dar era în continuare precaut. Știa că făcuse parte din plan, că dăduse o mâna de ajutor la proiectarea Labirintului, că preluase sarcinile primilor Creatori după moartea acestora, continuând programul cu noi recruți.

—Îmi amintesc destul de multe lucruri ca să-mi fie rușine de mine însuși, recunoscu el. Dar e cu totul altceva când înduri chiar tu abuzurile pe care le-ai pus la cale. Pur și simplu nu e drept.

Şobolanul se scărpină la nas, se foi în scaun. Pără afectat de ceva din ce-i spusese Thomas.

—O să vedem ce părere ai despre asta după ziua de azi, Thomas. O să vedem. Dar permite-mi să te întreb: vrei să spui că nu merită să pierdem câteva vieți ca să salvăm multe altele? Se aplecă în față, vorbind din nou înflăcărat. E o zicală foarte veche, dar nu crezi că scopul scuză mijloacele? Când nu mai ai nici o altă opțiune?

Thomas doar îl țintui cu privirea. Era o întrebare la care nu aveai cum să dai un răspuns bun.

Zâmbetul Şobolanului aducea mai degrabă a rânnjet.

—Nu uita că a fost o vreme când aşa credeai, Thomas. Începu să-şi adune hârtiile, ca şi când ar fi fost gata de plecare, dar nu se mişcă din loc. Am venit să-ţi spun că totul s-a terminat şi că datele strânse sunt aproape complete. Suntem pe punctul de a face o descoperire măreată. Odată ce avem schița, tu şi prietenii tăi vă puteţi plânge căt vreți despre căt de *nedrepți* am fost.

Thomas voi să-i spună câteva, dar se abținu.

—Cum vă ajută faptul că ne torturați la compunerea schiței despre care vorbești atâtă? Ați trimis niște adolescenti în locuri teribile, împotriva voinței lor! I-ați privit pe unii dintre ei murind! Ce-are asta de-a face cu descoperirea unui tratament pentru nu știi ce boală?

—Are de-a face *al naibii* de mult. Şobolanul oftă apăsat. Băiete, în scurtă vreme îți vei aminti totul, și am impresia că vei regreta multe. Între timp, ar trebui să știi ceva care s-ar putea chiar să te ajute să-ți viii în fire.

—Ce anume?

Thomas chiar nu știa la ce să se aştepte.

Vizitatorul lui se ridică, își netezi cutele de pe pantaloni și își îndreptă haina. Apoi își împreună mâinile la spate.

—Virusul Arșiței îi-a infectat fiecare părticică din trup, dar nu are nici un efect asupra ta și nici nu va avea vreodată. Faci parte dintr-un grup de oameni extrem de rari. Ești *imun* la Arșiță.

Thomas înghiți în sec, fără să spună ceva.

—Afară, pe străzi, cei ca tine sunt numiți Imuniști, continuă Şobolanul. Si toți ceilalți vă urăsc de moarte.